

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, julij 1917.

7. zvezek.

P. EVSTAHIJ:

Marijina pot.

(Za god obiskovanja 2. jul.)

Jutro sladko je poslalo solnce v rožno mesto blažene dežele.
Mlada zemlja je zapela psalme:
„Slava tebi, ti Gospod najvišji,
ti si rekel: »bodi!« — vse je vstalo v tvoji moči, ti svetove dvigaš;
kaj mej njimi stvor sem jaz nezatni?! —
Skriti kraji so najljubši tebi, skromna deca je najdražja tebi,
srca čista so najslajša tebi! Molim vdano, hvalim in trepečem:
vzela grudo je Beseda tvoja . . .“
Glavo stresa sivec dolgouhi, z glasom krepkim Nazaret pozdravlja;
Deva krotka skromno nanj je sedla; mož mu blagi izročil ljubo breme.
„Kdo je meni tako moč podelil? Nič ne čutim ceste in koraka,
kaj se meni klanja cvetka vsaka, ali meni zemlja vroča vriska?!“ —
V misli božje zatopljena Deva moli sklepe miljene Modrosti:
„Glej, vesoljna zemlja Bógu peva... Kmalu vzide zvezda — Jahve spolnil
vse obete bo, zaupaj trdno: skoro pride hrepenenje naše!“ —
Jožef, dobri, čisti zaročenec ogenj sveti v duši je začutil:
»sladka, močna je beseda božja!« —
„Tukaj, tukaj bo Zveličar hodil . . .
Daj, dovoli, moj gospod in glava,
naj z oslička stopim! Ti se vsedi: trudna noga tvoja naj počiva!
Tukaj, tukaj bo Zveličar hodil — Izraela blagoslavlja Večni . . .“

P. GVIDO RANT :

Tretji red – družina svetnikov.*

»Hvalimo sloveče može . . . Njih pobožnost se ni pozabila . . . Njih rod in njih slava ne bosta prešla . . . in njih ime živi od roda do roda.«

(Sirah 44, 1. 10–14).

Svetovno znani učenik Janez iz Avile ni svojih učencev nikdar s palico kaznoval. Če se kdo ni lepo obnašal, mu je zaklical: „Tiho! Otrok božji, spomni se, da si plemenit! Nikdar tega ne pozabi in ne zanemarjaj svojih dolžnosti.“ Na ta način je svojim varovancem polagoma vtisnil globoko v dušo duha sv. dostojnosti tako, da so se tudi takrat pošteno vedli, ko jih nihče ni gledal. Vsak kristjan bi se moral zavedati svoje časti, kadar je sam ali pa v družbi in se tako obnašati, kakor se spodobi za plemenitega otroka nebeškega Očeta. „V tem oziru se nauči sv. ponosa,“ piše sv. Hieronim devici Evstohiji, „zavedaj se, da si nekaj boljšega in se ne smeš zavreči.“** „Otroci božji se imenujemo in smo (1. Jan. 3, 1.) in hočemo tudi ostati.

Tretjerednik se ne more nikdar dovolj dostojno obnašati. Kot katoličan pripada izvoljenemu rodu, svetemu narodu, kraljevi družini Boga, zato mora nositi na sebi sledove božje. Z obraza tretjerednikov se mora brati, da so „Božje ljudstvo“ (1. Petr. 2, 9. 10). Poleg tega je pa tretjerednik ud velike redovne družine, otrok stare, slavne plemiške družine sv. Frančiška, iz katere so izšli svetniki vsakega stanu in vsake vrste.

1. Tretji red je vzgojil svetnike vsakega stanu.

Vsi ljudje ne morejo biti vse. Zato je dobri Bog določil v človeški družbi različne stanove, da drugi drugemu pomagajo. Vsak stan je človeštvu potreben in vsak spoštovanja vreden, pa naj si bo stan duhovnika ali učenjaka, kmetovalca ali delavca,

* Prim. ta in naslednje članke: »Sendbote des hl. Franziskus«, 1916. nsl.

** Ep. 22. n. 16.

trgovca ali obrtnika. Posamezen človek ne zmore vsega sam, ampak je navezan na pomoč drugih. Vsi ljudje ne morejo biti vse. —

Ud tretjega reda je pa lahko vsak človek, naj si bo kate-regakoli stanu in poklica. Tretji red je za vse, moške in ženske, mladeniče in mladenke, stare in mlade, za mesto in deželo, za visoke in nizke; z eno besedo za vsakega, ki še ni mogel ali sploh ne more stopiti v samostan, pa resno misli na zveličanje svoje duše. In vsak bo postal resnično svet in pobožen, ako izpolnjuje sv. vodilo z vso natančnostjo in zvestobo; zakaj med svetniki tretjega reda so zastopani vsi stanovi in poklici. Hočeš li postati duhovnik, ali si mogoče že sprejel mašniško posvečenje? V tretjem redu so sv. škofje in duhovniki: sv. Karol Boromej, Frančišek Saleški, Ivo; blaženi Jakob iz Olde, Bartol Davancat in tolikokrat imenovani Janez Vianej (Vianney), župnik iz Arsa. — Ali hočeš vstopiti v samostan? Glej, veliko vstanoviteljev in veliko redovnih oseb je bilo poprej v tretjem redu: sv. Ignacij iz Lojole, Filip Nerij, Vincenc Pavlanski, Pavel od Križa, Magdalena itd.; v tretjem redu so si postavili temelje svojega prihodnjega delovanja in svoje popolnosti. — Po tretjem redu so dosegli kralji in knezi občudovanja vredno svetost: n. pr.: sv. Ludovik IX., Ferdinand iz Kastilije, Elizabeta iz Portugalije, Elizabeta iz Turingije. Bili so pravi junaki in odločne junakinje v vseh knežjih čednostih. — Jeli kdo častnik ali advokat? Tudi ti so v tretjem redu dosegli višek svetosti: tako sv. Gerard iz Vilamanje, hraber vitez in sv. Ivo, izvrsten pravdnik, ki je pozneje duhovnik postal. — Ali si moraš morebiti s poljedelstvom, v trgovini in delavnici služiti svoj vsakdanji kruh? Pomni, da je tudi za te tretji red: v njem so živeli sv. meščani, kakor sv. Janez od mira; sveti trgovci, kakor sv. Lukezij, prvi tretjerednik; sv. rokodelci: blaženi Bonavita je bil kovač, blaženi Nevolon čevljar, blaženi Peter iz Sijene je delal glavnike.

Smelo tedaj trdimo: tretji red lahko vsakega posveti in ga napolni s pravim krščanskim duhom in mišljenjem. O vodilu tretjega reda velja pohvala božje modrosti: „Ona vse zmore; in akoravno sama v sebi nespremenljiva, vendar vse prenovi, in se poda med narode v svete duše, in dela prijatelje božje.“ (Modr. 7, 27.). Tretji red je v resnici družina sv. kristjanov, zato se pa „veselite, tretjeredniki, da so vaša imena zapisana“ (Lk. 10, 20.) — v zapisniku tretjega reda.

Visoko spoštujte svoj red in zapisal bo vaša imena z zlatimi črkami v knjigo življenja, ter vas visoko povzdignil v nebesih, pa bodite katerega koli stanu.

2. V tretjem redu najdemo svetnike v najlepši izbiri.

Kako se stariši z vsemi sorodniki vesele, ko zapoje eden izmed sinov novo mašo! Kako se hvalijo vladarske in knežje hiše, če je kateri njihovih prednikov dosegel veliko slavo. Vedno in vedno o tem govorijo. — Tretji red se lahko meri z vsako vladarsko in plemenito hišo. Osem in osemdeset tretjerednikov je sv. Cerkev za svetnike in blažene proglasila. Nad dve sto jih imenuje častitljive in jih bo enkrat dvignila na altarje. Tisoči in tisoči so umrli v duhu svetosti. Vsi ti tretjeredniki tvorijo v nebesih „veliko množico, ki je nihče ne more prešteti.“ Zato je tudi Cerkev Kristusova dan 29. novembra določila za praznik vseh svetnikov treh redov sv. Frančiška. Da, tretji red šteje primeroma več svetnikov kot vsak drugi red. — Očaku Abrahamu je rekel Bog: „Poglej nebo, in razštej zvezde, če jih moreš. Toliko bo tvojega zaroda“ (1. Mojz. 15, 5). Tudi otroci asiškega očaka so številni kot zvezde na jasnem nebu. Tretjeredniki, dvignite svoje oči k milijonom bratov in sester, ki obdajajo božji prestol in čutili boste, da je vaš red mogočna družina svetnikov.

V starem mestu učenjakov, v Atenah, je nekoč prehodil modri Dijogen ob belem dnevu z lučjo v rokah vse ceste in trge. Ko so ga vprašali, kaj dela, jim je odgovoril: „Iščem pravega človeka.“ Da, dobri, pristni ljudje so nekaj redkega na zemlji; tu in tam najdemo katerega. Kako malo je na svetu junakov čednosti — resnično svetih ljudi. V sv. Cerkvi so bili in bodo vedno svetniki. In ravno v tretjem redu najdemo čudovito ljube svetnike.

V kraljevih palačah, predvsem v rodnih gradovih se nahajajo po navadi velike zbirke slik pradedov. Na pozlačenih marmornatih stenah vise vrsta za vrsto podobe vseh imenitnih članov rodovine. Napisi pričajo, v čem so se posebno odlikovali.

Še veliko lepša pa je zbirka sv. udov tretjega reda. V tej družini se lesketajo vse krščanske čednosti v najlepši izbiri. Med svetniki tretjega reda opazi naše oko:

1. Slavne mučence, ogrnjene v škrlatni plašč svoje lastne krvi, ki so jo prelili za sv. vero, n. pr. blaženega Rajmunda in

16 japonskih mučencev, sloveče junake v boju zoper brezbožnost. „Kamnjeni so bili, prežagani, skušani, z mečem umorjeni . . . ubožni, stiskani, zatirani“ (Hebr. 11, 37). Toda nikar ne mislite, da so v svojih bolečinah in nadlogah godrnjali; ne, nad vsem tem so se veselili.

2. Pobožne puščavnike, goreče v molitvi in premišljevanju. Med njimi najdemo sv. Roka, patrona zoper kugo, svetega Konrada iz Pijačence i. dr. „Po puščavah, po gorah in brlogih in podzemeljskih jamah“ (Hebr. 11, 38.), so imeli v mislih isto, kar sv. oče Frančišek na gori Alverniji: zaničevati svet, hrepeneti le po ljubezni do Križanega.

3. Snežno bele angelje na zemlji, junake nedolžnosti, „ki so bili odkupljeni z zemlje in se niso omadeževali“ (Skr. raz. 14, 3. 4.). Spomnite se na sv. Rozo iz Viterbe, blaženo Elizabeto iz Amalije, blaženo Ivano Sinjsko in na toliko drugih nedolžnih mladeničev in mladenk tretjega reda. Srčno so se vojskovali zoper Sodomo sveta in zmagali so, ker so se ravnali po pravilu: „Rajši dati življenje, kakor se vdati skušnjavi.“ — Poleg njih stoje

4. skesani spokorniki, junaki hude pokore in zatajevanja samega sebe, med drugimi blaženi Nevolon in svetovno znana sv. Marjeta iz Kortone, Magdalena serafinskega reda. „V mnogem čuvanju, v lakoti in žeji, v pogostih postih“ (1. Kor. 11, 27.) so krotili svoje telo, „s solzami prosili odpuščanja“ (Jud. 8, 14.) „in oprali svoja oblačila, in jih obelili v krvi Jagnjetovi“ (Skr. raz. 6, 14.). — Nič manj občudovanja vredni so

5. sveti zakonski možje in žene, ljudje zakonske svetosti, zvestobe in ljubezni. Mnogi so si v zakonskem stanu iz ljubezni do Boga ohranili neomadeževano krstno nedolžnost; skupaj so živeli kot bratje in sestre, da, kot angeljci. Naj spomnim samo na sv. Eleazarja in blaženo Delfino. Tiho junaštvo! — In kako prisrčno, sveto in blaženo družinsko življenje je vladalo v hiši sv. kralja Ludvika IX., ki je bil oče enajsterih otrok! Otroke od Boga z veseljem sprejeti in jih vzgajati za Boga „v podučanju in svarjenju Gospodovem“ (Ef. 6, 4.), sebe in otroke v nebo pripeljati: je bilo visokodušno in plemenito hrepenenje sv. starišev iz tretjega reda. Za njimi se vrste

6. bogaboječe vdove, velike po svoji ljubezni do Boga in bližnjega. Kdo ne pozna ljubeznive svetnice Elizabete Turinške, sv. Angele iz Folinja, sv. Frančiške Rimske, blažene Ludovike Albertoni?! Te in druge vzgledne žene in matere so skoraj vse

že v mladih letih izgubile svoje može. Sijajno bi se lahko v drugič poročile. Sv. Elizabeti je celo tedanji cesar ponudil roko. Namestu tega so živele krotko, ponižno in tiho življenje, da bi toliko lažje pomagale stiskanim in opravljale druga dobra dela.

Tretjeredniki, spoštujte, ljubite in razširjajte svoj red. Vaša družina je družina svetnikov. „Bile so nekatere družine, ki niso več v spominu; zginile so, kakor da jih ne bi bilo; prišle so v življenje, kakor da bi ne bile rojene, in njih otroci prav tako kakor one. Pa oni (svetniki tretjega reda) so bili usmiljeni, njih pobožnost se ni pozabila. Kar so dobrega imeli, ostane pri njih potomcih. In njih rod je zvest ostal postavi . . . Njih rod in njih slava ne bosta prešla, in njih ime živi od roda do roda.“ (Prim. Sirah 44, 9—14.).

Kristjani, pridružite se tretjemu redu! Kaj čakate tako dolgo. Ali mislite, da je za vas pretežko izpolnjevanje sv. vodila? Zakaj? Saj ne zahteva tretji red drugega, nič več in nič manj kot le goreče krščansko življenje. Zakaj se bojite nastopiti to pot? Veliko mož jo je prehodilo, veliko žen je vstrajalo na njej do konca. Si-li mladenič? Tudi življenja veseli mladeniči so stanovitno po njej hodili. Nežne mladenke so polne srčnosti hitele po njej. Kako naj se ti zdi razkava pot, katero je toliko sv. ljudi s svojim življenjem vzravnalo?!

P. EVSTAHIJ:

Marija, lepota Karmela.

Dviga se meglica bela,
solnce zlato v njej žari;
v vonju plava cvet Karmela,
blaženo srce kipi.

Dviga se podoba mila:
Deva-roža, Dete ž njo; —
sladka moč se je razlila,
duša hrepeni v nebo . . .

Sprejmi srca, ti Preblaga,
z lučjo sveto nas krepčaj,
k Sinu vodi, Mati draga,
ž njim naj bomo vekomaj! —

Bodi zdrava, božja Mati,
ti goré karmelske čar,
hočem tvoj otrok ostati,
tebi biti všeč vsekdar!

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Trpljenje — učenik.

lovek bi se sicer rad zahvalil za tacega učenika, ali tako je pač: hočeš, nočeš — moraš v njegovo šolo; zato glej, da ne bo obiskovanje šole trpljenja brez sadu za te, da ne bodo zgubljeni za te nauki, ki ti jih daje trpljenje.

Že paganom je bilo znano, da je trpljenje dober učenik. Tako so imeli n. pr. stari Grki pregovor: „iz trpljenja — nauk“, to se pravi: iz vsakega svojega trpljenja se moreš in moraš kaj naučiti. Ravno tako učijo znameniti modrijani in pesniki vseh časov, da je šola trpljenja dobra, človeku zelo koristna šola; prav posebno pa je trpljenje učenik v luči naše sv. vere, naravnost „najboljšo šolo prave modrosti“ ga imenuje sv. Janez Zlatousti.

Vsakdanja skušnja le - to potrjuje. Obišče te n. pr. kaka huda poskušnja, ki te prerese do dna duše. Mari vse pri starem ostane po taki poskušnji v tvojem duhovnem življenju?! O, kakšno spremembo prinese večkrat tako hudo trpljenje! Kako nauči človeka marsikaj drugače presojeti, drugače ceniti, kako spremeni človeku večkrat celo obzorje. Trpljenje je tedaj res učenik in — potreben. Solza v človeškem očesu tudi največkrat pomenja bol, žalost, pa ne škoduje očesu, koristi mu, ker ga očisti prahu. Tudi trpljenje je nekaka bolestna solza v življenju, ali to potrebno službo opravlja, da odnese seboj prah nezrelosti, površnosti, plitvosti in da obogati človeka na skušnjah. Nobeno raziskavanje, nobeno znanstveno potovanje ne prinese človeku več in dragoceniših skušenj za življenje, kakor jih prinese trpljenje.

Znana reč je to, da dobri učeniki včasih pri učencih niso posebno priljubljeni; ne znajo se jim in tudi nočejo laskati, so strogi, tudi kaznujejo, kadar je treba, odtod nepriljubljenost. Ali, če so učenci pazljivi in spolnjujejo njih navodila, se veliko nauče. Take vrste učenik je tudi trpljenje, bolj osoren, strog učenik je, zato nepriljubljen; toda veliko se naučiš pri njem, morda ure, dneve več, nego sicer mesece in leta, ako si jemlješ k srcu nje-

gove nauke. Njegova beseda je res trda, ali prepričevalna; drugi Janez Krstitelj v puščavi tega sveta je, ki pripravlja pot Gospodu. Ni jih malo takih, ki niso marali več poslušati drugih učencikov, pa se je oglasil le-ta, trpljenje, vzeli so si njegove resnobne besede k srcu, po noči trpljenja so prišli k luči vere. Koliko takih slučajev imamo v tej svetovni vojski!

Da se naučiš prave modrosti v šoli trpljenja, moraš biti pazljiv, ukaželjen učenec, zakaj zanikernemu učencu tudi najboljši učenik ne more vlti vednosti v glavo. Za vse šole velja to, tudi za šolo trpljenja. Če nisi pazljiv, ukaželjen in za uk sprejemljiv učenec, se ne boš naučil prave modrosti, ki je tako potrebna za življenje. Ako si pa ukaželjen, te bo že vsakdanje trpljenje naučilo marsikaj koristnega, naravnost zlate nauke ti bo pa zapisavalo v srce zlasti veliko trpljenje.

Velika škoda, obžalovanja vredna nespamet je, da dosti ljudi tako hitro pozabi po kaki hudi poskušnji na svoje dobre sklepe, na boljše spoznanje, pridobljeno v trpljenju, in se vsega kar le moč hitro otresejo. Za take je seveda ves nauk šole trpljenja zgubljen.

Trpljenje — vzgojitelj.

Da, tudi vzgojitelj je trpljenje, izvrsten vzgojitelj. Koliko jih je že vzgojilo v kremenite in plemenite značaje. Kako izvrstno ume to svojo nalogo, spričuje predvsem sv. pismo v zgodbi o egiptovskem Jožefu. Bridkejših poskušenj, kakor jih je prestal egiptovski Jožef, si je težko misliti. Od lastnih bratov je bil prodan v sužnjost; po nedolžnem je prišel v ječo; to so bile grozne poskušnje. Ali ravno te poskušnje so naredile iz njega tako plemenit značaj, da je predpoda samega Jezusa Kristusa. Isto velja o kralju Davidu. Kako trnjeva pot trpljenja ga je vodila od pašnikov in čred do kraljevega prestola. Pa ni zastoj obiskoval šole trpljenja; veliko se je naučil; za najlepše poteze svojega značaja se ima zahvaliti svojemu strogemu vzgojitelju. Svetovna zgodovina prav tako uči, da je trpljenje odličen vzgojitelj. Res plemeniti in za človeštvo zaslužni možje in žene so vsi skoraj brez izjeme imeli trpljenje za vzgojitelja.

Tudi nam je potrebna ta vzgojevalna šola. Zgodilo se je že, da je vihar zanesel mornarje daleč v neizmerni ocean, in so le-ti

odkrili potem neznane otoke ali dežele. Na podoben način vrši trpljenje svojo vzgojevalno službo; kakor vihar pride na človeka, ga zanese daleč, daleč, in neredkokrat se zgodi, da po takem obisku odkrije tudi človek v svoji notranjosti nove kraje, nove moči, do tedaj nepoznane, ki veliko pripomorejo v njegovo popolnjenje; veliko moči bi spalo v njem večno spanje, ko jih ne bi bilo zbudilo k življenju ravno trpljenje. Vihar prenovi, osveži zrak; prav tako trpljenje dušo. Brez trpljenja bi ta in oni zapadel vsakdanjosti, površnosti, ničemernosti; vihar trpljenja osveži dušno ozračje, odnese pleve, prinese poglobitev življenja. Zaseduj bistri gorski potoček v njegovem teku. Koliko ovinkov mora narediti radi nepremagljivih zaprek, ob koliko skal vdarjajo njegovi valčki med potovanjem; včasih mu zmanjka tal, razprši se v tisočere kapljice, pade globoko, pa se zopet zbere in žubori naprej svojo pot, in pri vseh zaprekah, da, ravno radi njih, ostane čist, da ga je veselje pogledati. Tako je s človekom, ki ima dosti zaprek premagati na svojem življenjskem potu; prav te zapreke, trpljenje, ga očiščujejo, ga obvarujejo gnilobe.

Na veliko vzgojevalno vrednost trpljenja opozarja sv. Pavel v svojem listu do Rimljanov. „Hvalimo se tudi z nadlogami, piše, ker vemo, da nadloga potrpežljivost prinese, potrpežljivost pa skušnjo, skušnja pa upanje, upanje pa ne osramoti.“ (Rim. 5, 3.) Trpljenje potemtakem uči kristijana potrpežljivosti, v potrpežljivosti pa se še le vsaka čednost preizkusi in potrdi. Tako preizkušena, potrjena čednost daje še večjo pravico do popolnega upanja na pravičnega Boga. Zato v nadlogi, v trpljenju kristijan ne zgubi upanja, še trdnišo oporo zadobi njegovo upanje, ki temelji na lastni potrpežljivosti in božji nevarljivi zvestobi. Nadloga za pravega učenca Kristusovega ni vir zdihovanja in tožeb; dober kristijan se celo hvali z njo, je je vesel. Po nauku apostolovem ne gre torej, da bi se preveč bali trpljenja. Sicer se nam utegne zgoditi, kakor grozdu, ki ne bi hotel v stiskalnico. Tak grozd, pravi sv. Avguštin, postane plen ptičev; človek, ki se preveč boji trpljenja, pa žrtev lahkomišljenosti in raznih strasti. Psalmist spričuje sam o sebi resničnost rečenega: „Preden sem bil ponižan, sem v grehah živel.“ (Ps. 118. 67.) Ni sam, ki se mu je tako zgodilo. Trpljenju gre hvala in zahvala premnogih, ki jih je rešilo iz spon strasti in grehov, prebudilo iz dušnega spanja.

Zato ni to nobena kazen za grešnega človeka, ako mu Bog pošlje nadloge, bridkosti; kazen je le to, če se mu izogne s

takim obiskanjem in ga prepusti, kakor pravi psalmist, željam hudobnega njegovega srca. Hvaležno pripozna le-to resnico sveti Avguštín: „Vedno si bil usmiljen z menoj, piše, dasiravno sem bil otrok tvoje jeze; vsem mojim grešnim razveseljevanjem si primešaval grenki pelin bridkosti. Nobene kazni, o kako huda kazen to! Če slabo živiš in te Bog mirno prenaša, ti prizanaša, je to znamenje, da si zapadel hudi jezi njegovi.“

Za cele ljudstva velja isto. Če jih prepusti Bog hudobijam brez kazni, slabo znamenje, velika kazen! Usmiljenje božje je, ako jih obišče s hudimi poskušnjami, celo ako jih obišče — z vojsko. Ta pregrozna poskušnja, vojska, je tudi vzgojitelj in to — celih narodov. Taka poskušnja je naravnost uničujoča obsodba nevere, greha, pokaže njih ničvrednost, nizkotnost v pravi podobi; pa je tudi krasen slavospev veri in čednosti, ki se ravno v taki poskušnji pokažeta v najlepši luči, obelodanita svoj veliki pomen za človeštvo. Imeli smo priliko v tej strašni vojski prepričati se o resničnosti teh besed. Celo po velikih mestih, ki so bila torišča nevere, lahkomišljenosti, razuzdanosti, je vojska s posledicami marsikaj, vsega, žal, ne še predrugačila.

Res, oster vzgojitelj je trpljenje, ali kljub temu velik dobrotnik človeštva; marsikom je namreč rešitelj iz trdih spon strasti, prinese mu zlato prostost. Iz nobene sužnjosti se ni tako težko rešiti, kakor iz sužnjosti strasti. Noben suženj ni namreč bolj odvisen od svojega gospoda, kakor človek od tiste strasti, kateri je vdan; naj bo katerakoli. Strast prevpije glas pameti in vere, ne mara za najmilejše prošnje, ne za svarjenje, ne za žuganje. Tacega sužnja strasti obišče nenadoma kaka prav huda poskušnja, in večkrat se zgodi, da je potem popolnoma drugačen človek, trpljenje mu je razkovalo suženjske spon, ki ga je imela v nje — morda že leta — vklenjena strast. Življenje nuja zglede, ki to potrjujejo. Koliko napuhu, jezi, mesenosti, pijančevanju vdanih se ne bi nikdar rešilo teh strasti, ako jih ne bi Bog obiskal s kakim hudim trpljenjem. Prav tako je s sebičnostjo. Sebičnost, preveliko samoljubje, je ena najbolj razširjenih napak človeških; gobovo bolezen, rak-rano človeške družbe, jo imenuje znamenit pisatelj. (Cathrein). Sebičnost zelo kazi človeka, ga ovira na poti popolnosti, mu napravlja veliko nemira v življenju, dosti nepotrebnih težav, skoro še več težav, nemira, neprijetnosti pa napravlja tistim, ki morajo s takim samopašnim človekom vkup živeti. Zemlja je pred vsem zaradi sebičnosti tako grenka solzna

dolina. Zopet je trpljenje, pravo krščansko trpljenje in zatajevanje, izdatno sredstvo, ki pomore človeku oprostiti se te grde napake. Ker ima ta bolezen korenine zelo globoko, prav v srcu, je zdravljenje z bolečinami združeno; glavni smoter se pa le doseže, namreč zdravje, in to je poglavitno. Zdravnika treba slušati, pravi sv. Janez Zl., ne le tedaj, ko ti predpiše lepe sprehode, prijetne kopeli, dobro hrano, temuč tudi, kadar te obsodi v posteljo, kadar ti odredi post, dà, celo kadar vzame nož v roko, kadar reže ali žge. — Ne mrmraj tedaj, kadar ti božji zdravnik pošlje ostrega vzgojitelja, trpljenje, da te ozdravi tako grde in škodljive napake sebičnosti, samoljubja. Kipar tudi ne ravna rahlo s kamenom, ki hoče iz njega izklesati kip. Kolikokrat nastavi dleto, udari s kladivom, da se zdi: vse bo uničil. Pa ne uniči kamena, preobrazi in spopolni ga, občudovanja vredni kip napravi iz njega. Tako dleto, kladivo v duhovnem pomenu je trpljenje; prijetno ni, dostikrat je združeno celo z bolečinami, ali, svoj vzgojevavni namen doseže, iz človeka izkleše značaj, oprosti ga napak, prinese mu pravo prostost.

Podučna prigodba iz davne preteklosti! Učen, po popolnosti hrepeneči mož se napravi na pot iskat si vzor na poti krščanske popolnosti. Nekoč ga res najde pred vrati neke cerkve v podobi ubogega, z gnojnimi ranami pokritega berača. „Dober dan, brat moj!“ pozdravi berača. — »Še nikdar nisem imel slabega.« — „No, naj ti nakloni ljubi Bog še boljšega!“ — »Osoda moja je zmirom najboljša.« — „Kako je to mogoče? Saj si poln ran in oteklin.“ — »Res, ali ljubi Bog mi jih je poslal. Če sije solnce, se solnca veselim, če divja vihar, se nad njim radujem: zakaj, Bog ju pošilja.« — „Kdo pa si ti?“ — »Kralj.« — „Kje je tvoje kraljestvo?“ — »Vladam nad svojo dušo in svojo voljo; tu ni nikdar upora.« — „Kako si prišel do te zmage nad seboj?“ — »Z molitvijo in premišljevanjem sem jo iskal tako dolgo, dokler je nisem našel.« — „In kdaj si jo našel?“ — »Ko sem se popolnoma odtrgal od stvari in od samoljubja.«

P. SALVATOR ZOBEC :

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Dalje.)

8. Razširjanje reda sv. Klare ali družega reda sv. Frančiška.

o smo povedali poglobitve stvari o vodilu reda „ubožnih gospâ od sv. Damijana“ ali „klaris“, se nam zdi najbolj primerno omeniti na tem mestu, kako se je ta red kljub veliki strogosti vodila hitro širil, ne samo po Italiji, ampak tudi po družih oddaljenih krajih in deželah.

Že za časa sv. Frančiška, tedaj prvih štirinajst let po vstavitvi, so mnogi kraji in mesta Italije želeli, naj se pri njih naselijo sestre sv. Klare. Florencija sama jim je ponudila prostor in hišo za njihovo naselbino in ž njo so tekmovala druga mesta in plemenite družine, da so brezplačno preskrbeli stanovanje in hrano ubogim in iz srca pobožnim sestram. Čudovito je rastlo število samostanov, pa ne samo v domovini sv. Frančiška in Klare, ampak tudi zunaj Italije. Ljubezen ima to lastnost, da se rada deljuje in ne najde pokoja razen v neomejeni, v vedni in neprestani delavnosti. Sama srečna hoče osrečiti še druge. Tudi naša Klara je hrepenela razširiti svojo plamtečo ljubezen po celem svetu. Zato je poslala dve svoji duhovni hčeri, Agnezo, svojo nečakinjo, ki je bila sestra bl. Amate, in Balbino, Agnezino nečakinjo na Špansko.

Agneza in Balbina ste bili sicer mladi po letih, pa že vtrjeni v čednosti, posebno pa v pokorščini in ljubezni do Boga. Pokorni povelju svoje duhovne matere Klare, prejmete njen blagoslov in stopite na ladjo, ki naj ju odvede v novo deželo. Zgodovinar Vading sporoča, da ste imeli najbrže nesrečo na morju ali pa da se jima je kaj družega pripetilo, ker ste dospeli sami v mali ladji brez krmarja, brez jambora in vesla, brez jedi in pijače na obrežje pred Barcelono. Ljudje, ki so od daleč zagledali barčico skakajočo in zibajočo se mej valovi, so jima prihiteli na pomoč; niso pa vedeli, kakšne so osebe v potapljaški ladji. Silno so

se začudili, ko zagledajo dve redovnici. Spravili so ju na suho, vpraševali so ju, odkod ste, kam ste namenjeni in veliko družega potrebnega in nepotrebnega. Na kratko jima poveste, da ste poslani od svoje prednice iz Italije na Špansko, da bi tu vstanovile samostane svojega reda.

Sinove sv. Frančiška so v tistem času na Španskem že dobro poznali, saj je šel leta 1215. sv. Frančišek sam tja peš iz Italije skozi južno Francosko v Burge, kjer mu je kralj Alfonz IX. dovolil, da se njegov red sme naseliti v njegovem kraljestvu in mu je dal tudi blizu Burgov kapelo sv. Mihaela v ta namen. Odtod so se naselili tudi v mestu Logronu, v okrajinah Dragone, Katalonije in drugod po Španskem. V Burgih samih so vstanovili celo ženski samostan po vodilu reda sv. Klare. Naši redovnici tedaj niste prišli mej tujce in nasprotnike. Ljudje so ju peljali k bratom sv. Frančiška, ti pa k škofu. Škof Berengar se je zavzel za ti redovnici, preskrbel jima je vse potrebno, odkazal jima je blizu morja kapelico in stanovanje, zbral obilno miloščino, daroval pozneje nov samostan in kapelo, kar so redovnice z dovoljenjem Rima hvaležno sprejele. Sveto življenje in lep zgled, ki so ga dajale, je privabil v samostan mnogo odličnih hčera iz uglednih družin, tako, da se je red sv. Klare na Španskem vedno bolj širil. Prva opatica je bila prej imenovana Agneza, ki je skrbno in vestno opravljala odgovorno službo do svoje smrti, ki jo je pripeljala po 68. letih redovnega življenja v nebesa. Doživela je lepo starost in je šla s sveta bogata na dobrih delih.

Iz Španije pojdimo v sosednjo Francosko.

Mej tem ko so šle sestre sv. Klare na Špansko same prosit za sprejem v deželo, so nasprotno s Francoskega dobile naravnost povabilo, naj pridejo in se naselijo v njihovi deželi.*

Pariški nadškof je pisal opatici pri sv. Damijanu, naj mu pošlje svoje redovnice, da se bodo naselile v njegovi škofiji. Klara pošlje sestro Marijo, ki je bila doma iz Lombardije, z nekaterimi drugimi pripravnimi sestrami. Vstanovili so samostane v Remsu (Rheims), Monpeljéju (Montpellier), v Mecu (Metz), v Parizu, Bezansónu (Besançon), Bordózu (Bordeaux) in raznih drugih mestih. Najimeneritniša opatija je bila v Lónšampu (Longchamps),

* V tistem času Francoska ni bila v oblasti framasonov, kakor dandenes in takrat tudi še ni bila grdo omadeževana s krvijo umorjenega kralja. Bila je sv. cerkvi najzvestejša dežela in narod pristrčno vdan sv. veri.

ki jo je ustanovila bl. Izabela, sestra svetega kralja Ludovika, tretjerednika.

Naj sledi tu par besed o življenju bl. Izabele. Rojena je bila poldrugo leto pred smrtjo sv. Frančiška. Dve leti stara je zgubila svojega očeta Ludovika VIII. Blanka, njena svakinja, žena Ludovika IX., je nanjo zelo vplivala in je skrbela, da je bila pobožno vzgojena in tudi, da se je izobrazila v znanostih in vednostih, ki so za vzgojo kraljeve hčere bile v tistem času potrebne. Latinsko je prav dobro razumela in je v tem prekosila mnoge može svojega časa. Odločila se je ostati vedno devica.

Konrad, sin cesarja Friderika II., jo je hotel imeti za ženo. Njen brat, sv. Ludovik, je želel, da bi se s Konradom poročila. In Konrad je bil zares po nazorih sveta ženin, ki ga ni kazalo odvreči in zametovati, saj je bil edini dedič, ki je imel pravico do Sicilije in Jeruzalema. Odlični Francozi sami so bili misli, da bi bilo dobro, če dobi Konrad Izabelo za ženo in papež Inocencij IV. je smatral to ženitev za pripravno sredstvo za ohranitev miru z Italijo. Izabela se je odločno ustavljala sklicevaje se na svojo obljubo; pisala je papežu, da je bolj srečna v deviškem stanu, kakor bi mogla biti v zakonu in da se ji zdi veliko več, biti zadnja mej Bogu posvečenimi devicami, kakor pa prva mej kraljicami sveta.

Tako mišljenje in odločno odpoved so vsi občudovali. Sveti Ludovik, kralj francoski, njen brat, jo je pohvalil radi njene velike daritve, da se je posvetila Bogu, papež pa je spoznal njen izredni poklic in ji čestital k njenim velikodušnim sklepom.

Izabela se je umeknila šumu sveta. Po daljšem prevdarjanju se je odločila, da vstopi v red sv. Klare. Dala je pred vstopom v red pri Parizu sezidati samostan, ki ga je imenovala „Ponižnost naše Gospe“, drugače se pa po kraju imenuje Lonšamp (Longchamps). Klarise iz Rensa (Rheims) so poslale tja svoje sestre Izabelo iz Benetek ko prednico in nekatere druge. Tem se je kmalu pridružila princesinja Izabela, ki je stopila v njihov red in je umrla februarija leta 1270. v starosti 45 let. Papež Leon X. jo je prištel mej blažene.

Od dveh romanskih narodov pojdemo mej Slovence na Češko k sorodnikom sv. Elizabete.

(Dalje prih.)

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Sv. Dežela in armada sv. Križa.

Nič ni čudnega, da marsikateri bravec brž poišče v novi številki „Cvetja“, če je v njem kako poročilo o Sveti Deželi. Zlasti jeruzalemski romarji iz l. 1910, ki bero „Cvetje“, radi berejo poročila iz te dežele njihovega hrepenenja in najlepših spominov. Saj romar tamkaj pusti svoje srce. Navdušenje za svete kraje je znamenje ljubezni do tistega, ki jih je s svojo telesno navzočnostjo posebno posvetil. Nočemo reči, da tisti kristjani, ki niso videli Sv. Dežele, ne ljubijo Gospoda; nasprotno, ljubezen do Jezusa jim dela te kraje ljube in drage, čeprav jih morebiti le nejasno poznajo iz slik in popisov. — Kako, da jih ne bi hoteli poznati, saj jih vsako nedeljo in praznik branje evangelija na pridižnici spominja sv. krajev! — Da, res svetih krajev! posvečenih po skrivnosti Jezusovega učlovečenja, po skrivnosti našega posvečenja.

Bili so časi, ko se ljudje visokega in nizkega stanu, evropejski cesarji in kralji in knezi in stotisoči njihovih podložnih, niso obotavljali zapustiti dom in oddati svoje premoženje. S klicem „Bog hoče“ so šli na bojno pot v Palestino, da bi njena svetišča zopet osvojili ali branili pred sovražniki. Časi križarskih vojskâ so bili časi največjega duševnega in telesnega junaštva. Temu primerni so bili tudi uspehi: okoli sto let je bila Palestina, osvojena po krščanskem orožju, v posesti kristjanov. Toda, kakor da bi se bil Gospod spomnil svojih besed, ki jih je govoril v tempeljnu malo pred smrtjo: „... in Jeruzalem bo teptan od nevernikov, dokler se ne spolnijo časi narodov“ (Luk. 21, 24) — t. j. do konca sveta, — je pripustil, da je Sv. Dežela zopet prišla v roke nekrščanskih narodov, Saracenov in sedanjih njihovih naslednikov, Turkov.

Časi križarjev in njihovega duha so minuli. Ni pa prenehalo hrepenenja po svetiščih Palestine in njihovo češčenje ter skrb za njihovo ohranjenje. Verniki vseh stoletji, od XIII. dalje do danes, bi radi videli, da bi se krščansko kraljestvo obnovilo tam, kjer se je začelo božje kraljestvo, da bi kak krščanski vladar mogel zopet nositi zlato krono tam, kjer je Gospod Zveličar nosil

trnjevo. Ali se nam bo ta želja katerikrat spolnila, to sam Bog ve. Vsi pa želimo, da bi vsaj svetišča Palestīne popolnoma ne prešla v roke razkolnikov, če že ne morejo postati izključno katoliška last; zakaj boljše je, da so tamošnji mohamedani njihovi lastniki, kakor pa razkolni Grki ali Rusi. Kakor mohamedanci sami časte „Isa ben Mirijam“, Jezusa, sina Marijinega, ko preroka, tako tudi katoličanom privoščijo in naprošeni radi dovolijo, da ga le-ti tamkaj po njegovih svetiščih častijo po obredih sv. katoliške vere. Drugače ravnavo razkolniki: kjer so oni lastniki, tam ne trpe katoliškega bogočastja; kjer pa niso lastniki, tam si prizadevajo s silo in zvijačo, dobiti svetišča v svojo posest. Žalibog, da jim pri tem ne manjka bogatih sredstev, s katerimi podkupujejo visoke in nizke oblastnike pri turški vladi; z denarjem se pa tamkaj doseže vse. Neverjetno pa resnično je, da je marsikatero svetišče pri vsej svoji zanemarjenosti katoliško cerkev stalo sto in sto tisočev kron, da je ostalo v katoliških rokah in da ne bi prišlo v razkolniško last. Pri nedavnih skrajno negotovih pravnih razmerah v Orijentu ni čuda, da je bilo to in ono krščansko svetišče prav dobra molzna kravica turškim uradnikom. Upajmo, da se bo po vojski tudi to spremenilo.

Znano je, da so od časa križarskih vojskâ frančiškani varili vseh večih svetišč v Palestini. Nanje moremo obrniti besede preroka Sofonije (3, 12): „V tvoji sredi zapuščam siromašno in pomoči potrebno ljudstvo, ki zaupa v Gospodovo ime!“ Ko je l. 1291. zadnja krščanska trdnjava Akka padla v roke Saracenov in je 25 tisoč kristjanov umrlo pod njihovim mečem, zadnji jeruzalemski patrijarh pa utonil na begu v morju, tedaj je bilo videti, da je konec tudi krščanstva v Sv. Deželi. „Udaril bom pastirja in razpršile se bodo ovce!“ Ta izrek Gospodov bi se bil najbrž tudi sedaj spolnil, da ni Gospod sam poskrbel kristjanom za druge pastirje: to so bili sinovi sv. Frančiška, ki jih je bil le-ta svetnik poslal s križarji v Palestino kot vojne kurate. V splošnem begu križarjev in zmešnjavi kristjanov so se frančiškani skrili in nepoznani ostali v deželi. Ko so se razmere umirile, so prišli na dan in vzeli v roke dušno pastirstvo zapuščenih kristjanov in skrb za svetišča. Seveda je tu in tam tekla mučeniška kri sinov sv. Frančiška in pojila zemljo, ki je bila svoj čas pila Kri včlovečenega Sina božjega; v teku sedem stoletji ni manjkalo preganjanja kristjanov v Palestini: mohamedanski fanatizem in razkolniška nestrpnost sta zopet in zopet zahtevala žrtev tudi mej

varihih svetišč iz reda sv. Frančiška. Več nego dva tisoč jih je v teku teh sedem stoletji umrlo mučeniške smrti, drugi pa se niso dali pregnati niti ne oplasiti, da ne bi bili branili pravic sv. katoliške cerkve. „Na tvoje obzidje, Jeruzalem, sem postavil varihe; celi dan, celo noč, nikdar ne bodo molčali!“ (Izaija 62, 6) bi se lahko reklo tudi o njih.

Ali se bomo mar čudili, da so papeži tem vstrajnim in zvestim redovnikom šli na roko, kjerkoli so mogli in kadar je bilo treba. Z apostolskimi pismi so priporočali vernim, naj podpirajo varihe Božjega Groba, z odpustki so obdarovali dobra dela, njim v pomoč storjena.

Že večkrat smo v „Cvetju“ popisali potrebe Sv. Dežele in varihov njenih največih svetišč. Tudi razmere v sedanjem vojnem času in težave, ki jih imajo tamkaj sinovi sv. Frančiška, smo omenili, da niso majhne, ni da bi še posebej povdarjali. Tem razveseljivejše je dejstvo, da tudi verni Slovenci za časa vojske niso pozabili varihov Božjega Groba, ampak potem bratovščine „Armada sv. Križa“, ki ima svojega voditelja v ljubljanskem frančiškanskem samostanu, obilno prispevajo v namene za Sveto Deželo. Bodi jim v imenu varihov Božjega Groba večna hvala za to in ljubi Bog naj jim povrne stotero!

P. ALFONZ FURLAN:

Sv. Frančišek Serafinski in mir.

b času sv. Frančiška Serafinskega je večji del ljudi hrepenel le po bogastvu in časti; živeli se mehkužno in v prepiru. V Italiji ste bili dve stranki; ena je držala s papežem, druga pa z rimsko-nemškim cesarjem; da, v istem mestu, v isti rodbini ste bili po dve stranki, ki ste se sovražili, preganjali, morili.

Ali je to sv. Frančišek mirno gledal? Ne! „Razdelite si svet, moji sinovi, in oznanjujte mir ter, kjerkoli pridete v hišo, recite najprej: „Gospod naj ti da mir.“ (Opusc. part. III. coll. 2. „Regula antiq.“

c. 14. in „Regula ult.“ c. 8.) Leta 1220 je na praznik Marijinega vnebovzjetja pridigal v Bolonji na trgu tako, da so se skregani meščani pomirili in spravili. (Sigonius, De episcop. Bonon. l. 2. ad ann. 1220.). Na smrtni postelji je želel, da naj se njegovi duhovni sinovi pozdravljajo: „Gospod naj ti da svoj mir.“

V vodilu tretjega reda še vedno nalaga: „Marljivo naj gojijo blagovoljno ljubezen med seboj in do drugih ter naj skrbe, kjer je mogoče, da se poravnajo prepíri.“ Ravnaj se bogoljubni bravec po opominjevanju svojega duhovnega očeta sv. Frančiška! Prosi ga; da naj v nebesih posreduje med nebeškim Očetom in nami, zlasti zdaj v tej svetovni vojski. Z božjo pomočjo je že na zemlji pomiril vojskujoča se mesta; v nebesih pa ni pozabil na nas, ki še živimo v tej solzni dolini; zdaj premore v nebesih še več, prosimo ga, tretjeredniki, da naj nam izprosi pri Bogu toliko zaželjeni mir! —

Palestina in vojska.

Malo je, kar zvemo iz Palestine v tem vojnem času: vojaške oblasti čujejo nad pismom in tiskom, da ju človeška neprevidnost ali zlobnost ne uporabi v škodo vojnim namenom. Le tu pa tam najde kako poročilo iz Orianta pot v naše kraje in kotiček v kakem našem listu. Povedati hočemo na kratko, kar smo brali v nemškem frančiškanskem misijonskem listu „Antoniusbote“ imenovanem.

Mej tem ko vse naokoli po svetu grome topovi, je Sveta Dežela videla malo vojske od blizu: tu pa tam pač pride kaka bojna ladja naših sovražnikov do palestinskega obrežja ter izstrelí nekaj granat — brez posebne škode — na prebivavce Sv. Dežele. Videti je, kakor da bi bili ti strelí le surovo osorno bodrilo prebivavcem k pridnemu delu. Zadnje dve leti se je v splošno korist v tej deželi več storilo, kakor prej celih 50 let. Kraji, poprej daleč proč od sveta in njegovega prometa, so danes polni življenja, ki se pretaka po žilah novih cest in zložnih potov. Ob

njih pa rastejo novodobna podjetja, tovarne, delavnice, nad katerimi strme tudi domačini, vajeni sicer vpitja orientalske živahnosti, nikakor pa ne šuma in ropota vsakovrstnih tovarniških strojev.

Sinovi puščave — beduini! Nezaupljivo so opazovali vsacega tujega jezdeca na svojem peščenem ozemlju: kaka čuvstva so se jim šele vzbujala, ko so tja doli od Gaze po Egiptovski in še dalje doli po Sinajski puščavi videli prihajati prvi avtomobil, čuli žvižgati prvi železniški vlak! Egiptovska in sinajska puščava je sicer še dandanes „puščava“, nepregledna peščena ravnina brez zelenja, toda strah „puščave smrti“ je zgubila v teku te vojske.

Še pred nedavnimi meseci je človek potoval po tej puščavi Abrahamu ali Mojzesu enako. Voda, kar je je bilo v kaki oazi, je bila grenka, gosta, le s premagovanjem užitna. Od Suéškega prekopa noter do kraja Bersaba v južni Palestini, kjer je Abraham prebival, ni bilo prostora, koder bi se bil človek v senci obranil pekočih solnčnih žarkov. Danes napaja ljudi in živali dobra voda, od daleč napeljana v puščavo po vodovodu. Še celo ledu je mogoče dobiti v hladilo iz domačih tovaren, zgrajenih v puščavi. Železnica prevaža po tej puščavi mej krajem Bersaba in Suéškim prekopom ljudi, življenjske in vojne potrebščine. Ob progi pa rastejo hiše, naselbine kot gobe po dežju. Okoli njih se oko naslaja po malih vrtičih, na zelenem grmičevju in pisanem cvetju, ki ga je voda, tekoča iz umetnih studencev vodovoda, privabila iz peščenine. In kjer so prej ponoči svetile le luči izpod vedno jasnega nébesa, tam ti sedaj blišči na stotine električnih in drugih lučic nasproti. Puščava pa si mane oči in strme gleda okoli sebe na vsa ta čudesa človeškega duha in njegove vstrajnosti. Le ko se po njej oglašajo gromenje topov, ki uničujejo, kar je človeški duh ustvaril, obžaluje, da so minuli časi, ko je človek — po zgledu Abrahama, po zgledu svete Družine — mirno potoval po njenih peščenih ravninah, zadovoljen s skromnim kosom trdega kruha in peščico suhih dateljnov ter požirkom neprehladne vode iz meha, dandanes pa vkljub zunanjemu napredku ali bolje rečeno vsled velikih kulturnih pridobitev ne privoščijo bližnjemu prostora pod solncem, ne kota v senci, temuč hoče eden vse za se imeti, naj bi tudi vsi drugi stradali. O človeštvo, kam si zašlo?! Otroci enega Očeta, ki je v nebesih, so si na zemlji smrtno sovražni . . . Ali naj Bog zopet spremeni svet v puščavo, kjer mora nehati sebičnost, ker ni — povoda in predmeta zanjo!

P. J. K.

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Pot v nebesa.

rčno si krenil na ozko in strmo pot, na katero te je poklical Gospod s priprostim, pa najbolj važnim vabilom: „Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih.“ (Mat. 5, 48.) — Prepričan sem, da je vsakemu tretjeredniku znan pomen teh Jezusovih besed. Kako naj bi si pa tudi slabotni človek mogel domišljevati, postati enak Bogu. Saj mu najlepše kaže Eva, kako globoko pade človek, ki se povzdigne do te pregrešne misli. Hotela je postati enaka Bogu; ali bridko, zelo bridko se je varala!

Jezus nas hoče le opozoriti, da moremo in moramo s pomočjo božje milosti postati podobni svojemu Bogu — Očetu, čigar „otroci se imenujemo in smo“ (I. Jan. 3, 1.) To dolžnost nalaga Jezus vsem; v prvi vrsti pa jo nalaga tebi, ljubi tretjerednik, ki si ravno s tem namenom vstopil v tretji red, da bi v njem lažje postal podoben Bogu!

Je-li pa to mogoče? Pomisli: Bog — neskončna svetost in popolnost! — Ti, o človek — neskončna slabost in pomanjkljivost! — Kolika razdalja te vendar loči od Boga! Pa ne zbegaj se. Pokazati ti hočem most, ki bo premostil neskončno globok in širok prepad med teboj in Bogom. Odrešenik Jezus Kristus sam ga nam je razodel in pokazal; imenuje se pa: „Vera, upanje, ljubezen.“

Gotovo si že večkrat šel čez kako globoko in deročo reko. Prvi korak, s katerim si stopil na most, te je privedel na močno sezidano mostišče. Na tem delu slone več ali manj vsi ostali deli mostu. Zato je mostišče tudi veliko bolj močno in masivno, kakor druga stavba, kar je povsem umevno in naravno. Saj mora mostišče kljubovati močnemu vsestranskemu pritisku. Gorje mostu, ako ga mostišče ne prenese; z mostiščem vred se poruši ves most.

Tudi naš duhovni most, ki vodi iz časnega življenja v večno, mora imeti močno in odporno mostišče. Vera je to mostišče, ki

mora biti tako živa, trdna, dejanska in stanovitna, da se ne vda nobenemu pritisku ne od sveta, ne od ludobnega duha, ne od poželjivosti. Le na tako močno podlago životvorne vere lahko zidaš in sestavljaš posamezne dele duhovnega mostu, ki vodi v srečno večnost.

„Pravični živi iz vere“ (Rim. 1, 17.)

Most sloni navadno na stebrih. Kolikor daljši je most, kolikor globokejša je struga, kolikor bolj deroča je voda, toliko močnejši morajo biti tudi stebri, da preneso vso težo mostnic in ograje in se uspešno upirajo pritisku valov. Zakaj, kaj koristi mostu močno mostišče samo, če bi mostu ne nosili stebri?! Porušil bi se in odnesli bi ga valovi!

Rayno tako morajo tudi tvoj duhovni most podpirati močni stebri molitve, posta, dobra dela telesnega in duhovnega usmiljenja, dejanske čednosti. Kaj ti namreč pomaga še tako „močna in živa“ vera, če ne rodi dobrih del. Vera brez dobrih del ti ne more prinesiti življenja, zakaj: „Vera brez dobrih del je mrtva.“ (Jak. 20, 26.)

Ko stopiš na most, ki se vzpenja nad globoko strugo deroče reke, se te polasti nehote neka bojazen ali strah: „Gorje mi, če se podere most.“ — Ali ko vidiš, da se mostnice ne vdajajo tvoji teži, te prejšnji strah vedno bolj in bolj zapušča. Vendar te ne glede na to nekaj sili, da stopiš hitreje, ker želiš priti kolikor mogoče hitro na nasprotni breg. Ti zahrepeniš po njem, ga vzljubiš, ker se čutiš varnega še le tam.

Ta strah, zaupanje in ljubezen začutiš tudi v duhovnem življenju. Ko se človek zave velikih nevarnosti, mogočnih zaprek in premeteno nastavljenih zanj raznih poskušanj, se duše kaj pogosto polastita strah in nemir. Bo li mogla premagati vse te težave in ovire?! Ali ko vidi, da jo božja milost podpira in krepča, se duša umiri in potolaži. Srčna v zaupanju na Boga sprejme z veseljem boj za krono večne slave; saj ve, da „še nikdar ni bil osramočen, kdor zaupa na Boga“ (Ps. 70, 1.)

Ali dasiravno se naša duša ojunači v pogledu na božjo pomoč, zahrepeni vendar po neki gotovosti. Zato želi, kakor popotnik, dospeti hitro na nasprotni breg, priti v varno пристanišče, kjer se ji ne bo treba bati nobene nezgode več.

Duša zakoprni po Bogu! Zato ga vzljubi nad vse, svojega Boga, svojega Stvarnika, svojega Očeta.

In v kolikor večji nevarnosti se zazna, toliko iskrenejše zaželi po nebeški domovini.

Zato duša pospeši svoj korak, svoj polet. Ne ozira se ne na desno, ne na levo! Njen pogled je uprt le v cilj pred seboj! Nikjer se ne ustavi! Nikdar ne počiva!

Na perutih božje ljubezni hiti k Bogu, ki jo neskončno ljubi, da bi mu tam darovala celo srce.

Bog ji je središče, okoli katerega se suče vse njeno življenje. Bog ji je vir, iz katerega zajema srčnost, moč, vztrajnost, veselje, zadoščenje, srečo in mir. Bog ji je vzor; posnemati ta vzor, si šteje v največjo čast, najsvetejšo dolžnost. Bog ji je cilj, katerega hoče, da, mora doseči, ker ga ljubi. Zakaj:

„Kdor ne ljubi, ostane v smrti“... „Kdor pa ljubi, je rojen iz Boga in pozna Boga.“ (I. Jan. 3, 14.—4, 7.)

V srčnem hrepenenju po Bogu in v nesebični ljubezni do Boga že duša tu na zemlji živi združena z njim: Bog je njen zaklad! „Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.“ (Luk. 12, 34.)

Ljubi tretjerednik! Ne straši se globokega prepada, ki te loči od Boga. Spoznal si most, po katerem boš prišel, ako le hočeš, preko vseh nevarnosti časnega življenja v večno, k Bogu!

Imenuje se: vera, upanje, ljubezen. Že v nežni mladosti ti je dobri Bog pri svetem krstu vлил te svoje čednosti v tvojo dušo. Vzgajaj jih nežno in skrbno. Vadi se v njih neprestano. Uravnaj svoje življenje po njih in razdalja med Bogom in teboj bo vedno manjša. Ti boš vedno pravičnejši, vedno svetejši, vedno popolnejši, vedno bližji Bogu.

Vera ti bo dajala moč in krščansko značajnost v pravem strahu božjem. Upanje te bo podpiralo, da boš vstrajal do zadnjega. Ljubezen te bo dvigala vedno višje k Bogu, dokler ne boš dospel tja, kjer kraljuje samo še večna ljubezen, nam zemljanom neznan, zveličanim pa razodeta v vsej svoji lepoti, velikosti in gorkoti!

„Bog je ljubezen, in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.“ (I. Jan. 4, 16.)

Bivši brezverec o Bogu in veri.

„Ni Boga!“ je rekel neumnež v svojem srcu. (Ps. 13, 1). — Da je Bog, nam priča zdrava pamet, ki iz stvarstva sklepa na Stvarnika. Da je Bog, pričajo preroki in zlasti Kristus križani, ki je od mrtvih vstal, pričajo aposteljni, mučeniki, uči in priča sveta Cerkev. V imenu trojedinega Boga smo krščeni in naša prva dolžnost je ta: v Boga verovati, njega častiti in ljubiti, spolnjevati zapovedi njegove.

Sv. Pavel pa pravi: „Niso vsi evangeliju pokorni!“ (Rim. 10, 16). Upirajo se mu zato, ker so, po besedah Gospoda Zveličarja, vstali mej njimi krivi preroki. (Mat. 24, 24). Teh je bilo veliko v vseh časih, tak kriv prerok je bil tudi francoski pisatelj in pesnik Henrik Lavedan, ki se je pa v sedanji vojski spreobrnil. Nasledki te vojske so mu prevrnili malika brezverstva. Čujmo, kako toži samega sebe!

„Vero sem zasmehoval in sebe imel za — modrijana. Toda smeh mi je zamrl na ustih, ko sem videl Francosko v krvi in solzah. Stal sem ob potu in gledal vojake. Šli so veselo v smrt. Prašal sem jih: »Odkod vaša mirnost?« in začeli so moliti: Verujem v Boga, Očeta vsegamogočnega . . . Prešteval sem žrtve svojega naroda in videl, kako jih ljudje tiho prenašajo, pa molijo zraven. Tedaj se mi je zazdelo, da je vendar mnogo tolažilnega v tem, poznati nebeško domovino, ki se blišči v zlatu ljubezni, mej tem, ko se zemeljska domovina peni v sovraštvu. — Toda to spoznanje, ta znanost je znanost otrok: jaz pa nisem več otrok. In to je moja siročina, njena beda mi stresa kosti. — Obupati mora narod, ki ne veruje, da je trpljenje na zemlji podlaga veselja v nebesih. — Upati tam, kjer vse propada, kdo more brez vere? Ni-li delo le muka, trpljenje in vse dobro nespamet, če ti manjka vere v Boga?! Ob potokih francoske krvi stojim in gledam v reke svetlih in svetih solzâ. V obupu se meni krči in poka srce: stara bretonska ženica pa, ki so ji sinovi na bojišču izkrvaveli, ubožica, slepa vsled prelitih solzâ — ona moli. Kako me je sram v njeni bližini! Kako strašno pekoče so rane, v katere ni — ko zdravilni balzam — kanila kaplja krvi Čudodelnika, onega čudovitega moža, ki — oh, saj ga ne morem imenovati! On je bil tako dober — in jaz? — Kaj bi bilo iz Francoske, ako bi prenehali verovati njeni otroci,

prenehale moliti njene žene! Artiljerija s topovi zaupanja v Boga bo zmagala v tej vojski. —

Preteklost Francoske je velika — v veri. Sedanjost Francoske je strašna — v neveri. Bo-li njena prihodnjost kaj boljša? — Zopet le po veri! — Ah, cel narod mrtvih pokriva bojno plan. Kako težko je na tem narodnem pokopališču biti brezverec. — Jaz ne morem biti več, jaz ne več! Sebe sem varal do sedaj in vas, ki požete moje pesmi . . . Sama zmota, huda omotica, težke sanje . . . Smrt vidim, po življenju kličem! Roke v orožju dele smrt: roke, sklenjene v molitvi, kličejo življenje nazaj! Francoska, o domovina, vrni se k veri nazaj, vrni se k Bógu! — Boga zapustiti, se pravi: sebe pogubiti . . . Ne vem, bom-li jutri še živel, toda svojim prijateljem moram še danes reči: Lavedan si ne upa ko brezverec umreti! Ne straši me pekel, ampak misel me teži: Bog živi, — ti si pa tako daleč od njega! — —

Duša moja, raduj se in poj, da je tudi za te prišla ura, ko moreš na kolenih reči: „Verujem! Verujem, o Bog, pomagaj moji slabi veri!“ — —

Škoda bi bilo temu spoznanju bivšega brezverca Lavedana pridejati kako besedo. Zahvalimo rajši Boga, da smo si vero ohranili. Držimo se je, ljubimo Gospoda, pravega Boga, ne dajmo se ločiti od njega.

P. J. K.

„Dan, ki ga je Gospod naredil.“

Na praznik presv. Trojice smo imeli v naši frančiškanski cerkvi sv. Jakoba v Kamniku lepo slovesnost. Veleč. p. Jeronim Schnabl, tukajšnji rojak, ki je bil pred leti stopil v dalmatinsko provincijo sv. Jeronima, se je iz Dubrovnika povrnil v ljubi domači gorenjski svet. Kakor je svoj čas na tihem odšel iz našega mesta za vzorom redovnega življenja, tako je skromen in ljubezniv prišel nazaj na očetov dom. In kmalu so zvedeli sorodniki in znanci, da jih čaka dan duhovnega veselja. Binkoštni pondeljek

je naš „dragi Rudolf“, sin vrlega očeta enakega imena, prejel sv. mašniško posvečenje in koj v nedeljo 3. junija je zapel novo mašo. Ob 8. uri je bila naša frančiškanska cerkev nenavadno zasedena. Ta čas je pa že čakal veleč. p. novomašnik v samostanu, oblečen v lepa duhovska oblačila, obdan od duhovnih tovarišev; oče, brata, sestre in ostali svatje so se zbrali v samostanski sprejemni sobi. Njih spreved se prične pomikati skozi vrata samostanskega hodnika proti cerkvenemu pragu. Mladi kleriki pevci, zbrani na koru, pozdravijo srečnega novomašnika, ki ga spremlja preč. g. kanonik Lavrenčič. Orglje utihnejo, mladenič — mož zapoje in pokliče sv. Duha, ki mu je v maziljenju podelil višjo moč. Nato stopi na pridižnico naš gvardijan preč. p. Vincencij Kunstelj. „To je dan, ki ga je Gospod naredil,“ s tem rekom nas je pozdravil. Kakor žareči bliski so padale vnete besede v naša srca, ko smo čuli, kako da se tega dne veseli presv. Trojica sama, in ž njo prebl. Devica Marija, novomašnikov angel varih in naš sv. oče Frančišek in vsi izvoljeni in vse duše, ki so v vicah — pa tudi novomašnikov oče, njegovi bratje in sestre, zlasti najmlajša, ki bo iz rok brata-novomašnika prejela danes prvo sveto obhajilo. Skrbne matere, ki je pred par leti zatisnila oči, sicer ni vidno med svati, ali njena duša je pričujoča, polna sv. veselja gleda na novomašnika, s katerim se vsi skupaj radujemo v Bogu! — Na povabilo govornikovo je zdajci novomašnik stopil pred altar ter nam podelil blagoslov Najvišjega, ki prenavlja duše. Pričela se je sv. daritev. Oči vseh so bile uprte na izpostavljeno presv. Rešnje Telo in na vzornega mladeniča, ki je poln mile resnobe opravljal prvi dar. Srca vseh so se dvigala kvišku kakor dišeče kadilo. Sveta tišina je vladala pri povzdigovanju, trenotek vreden večnosti; ginjeni smo gledali novomašnika, ki je najprej sam zavžil poveličanega Kristusa, skritega pod podobami zakramenta, in nato svojim domačim podelil sv. obhajilo, skrivnost božje ljubezni in nadnaravne edinosti. Videli smo očeta in brate, eden je bil vojak prav tačas na dopustu, in belo oblečene sestre, mej njimi je najmlajša sedemletna prvič prejela najsv. Zakrament, videli smo ostale svate, kako so ponižno radostni pristopili k mizi Gospodovi. In ko je po končani daritvi zapel novomašnik „Te Deum“ in ž njim zbor duhovskih in redovnih sobratov pred altarjem in na koru, so naše duše vsaj nekoliko razumele, kakšno bo veselje izvoljenih pri Gospodu Zveličarju poslednji dan, ko bo zadnja rzsodba končana . . .

Dolgo je trajala slovesnost, minula pa hitro kakor v par minutah: neskončna brezmejna je večnost, ali prekratka, da bi blaženi mogli zajeti vso globino božje lepote. — Nepozaben je spomin na vsako novo mašo, ki nam priča, da je sv. Cerkev vedno mlada in živa!

Dopisi.

Nova Štifa na Dolenjskem. — Na praznik presv. Trojice smo obhajali ginljivo slovesnost, katera nam bo ostala v trajnem spominu. Ta dan so nam blagoslovili preč. g. Traven, sodraški župnik, krasno bandero III. reda. Že prejšnji dan, v soboto so prihajali romarji v obilnem številu k naši ljubi Materi, da si sprosijo njenega varstva in pomoči. Prišla je tudi procesija od daljnega hrvaškega Primorja iz Prezida s preč. g. župnikom na čelu. Zvečer ob 7. uri je bil spodbuden govor, zatem litanije Matere božje z blagoslovom. Do pozne ure so spovedovali častiti gospodje, velika množica je namreč kar obsula spovednice. Zjutraj, 3. junija, je bila ob 6. uri tiha sv. maša. Videle smo po tej maši mnogoštevilne vrste vernih klečati pred angeljsko mizo, da bi prejele Njega, ki je „Kruh življenja.“ Nato je bila pridiga velečastitega p. voditelja, ki je ljudstvu globoko segla v srce. Po orgljani sv. maši je bil sprejem v škapulirsko bratovščino. Ob 10. uri je bila druga pridiga, govoril nam je naš rojak veleč. p. Solan iz Dolenje vasi; nato je bila peta sv. maša pred Najsvetejšim. — Popoldne smo imeli ob polu 2. uri molitveno uro s kratkim nagovorom. Ob polu 3. uri je bilo blagoslovljenje novega bandera, zatem govor našega vrlega pč. g. župnika. Ker je tukaj navada vsako prvo nedeljo v mesecu nositi v cerkvenem obhodu kip škapulirske Matere božje, se je ta procesija tudi sedaj vršila, pri kateri je zaplapolalo novo bandero. Po procesiji nas je 35 novink napravilo sv. obljubo. Nato smo prejele papežev blagoslov. — Prisrčna hvala vsem, ki so na katerikoli način pripomogli povzdigniti imenovano slovesnost, zlasti veleč. p. voditelju! Naj mu Bog obilno poplača po priprošnji prečiste Device, sv. o. Frančiška in sv. Elizabete! Enoglasno mu kličemo: „Gospod naj te ovenča po teku tega življenja z nevenljivo krono v sv. nebesih!“

Hvaležne članice III. reda.

Skupščina v Trebnjem. — Dne 28. maja t. l. je obiskal našo skupščino pč. p. vizitator, p. Pavel Potočnik iz Novega mesta, in nas bodril z navdušenimi besedami za bogoljubno življenje.

Svaril je zelo pred ničemerno obleko, ki se ne zлага s sedanjim žalostnim časom, pa tudi ne s spokornim duhom III. reda. — Sicer se je vizitacija vršila v navadnem redu: zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne seja odbora, slovesen shod, sprejem novih udov — štirje so bili sprejeti — in slovesna obljuba — 36 jih je napravilo sv. obljube. — Skupščina šteje danes 560 udov. — Po želji patra vizitatorja sporočam o življenju v skupščini sledeče: Shode imamo večinoma vsak mesec; v tednu pred shodom je seja odbora, pri kateri se posvetujemo o vseh zadevah skupščine. Neposredno pred shodom je poduk za novince. Bolniški odsek šteje 20 članov. Ti obiskujejo bolnike, jih tolažijo, pripravljajo na sv. zakramente za umirajoče in tudi gmotno pomagajo siromašnim. „Cvetje“ imamo naročeno v 48 izvodih. — Pri zadnji vizitaciji smo ustanovili tudi misijonski odsek, ki ima nalogo nabirati ude za „Frančiškansko misijonsko družbo.“ — Vsako leto po 16. aprilu ponovimo redovno obljubo. — Za vsakega umrlega uda — od zadnje vizitacije jih je umrlo 5 — zloži skupščina stipendij za sv. mašo; za vsakim moli skupščina po 1 rožni venec in daruje po 1 sv. obhajilo. Pred shodom se moli serafinski rožni venec. Vsaki prvi petek v mesecu je sveta maša za III. red in Marijino družbo. Letos smo začeli opravljati od 1. do 9. dne vsakega meseca zadostilno devetdnevnicu v zadoščenje presvetemu Srcu Jezusovemu. L. 1916 se je skupščina posvetila presv. S. J. — Odbor je klečal pri obhajilni mizi z gorečimi svečami. — To posvečenje se bo vsako leto v júniju ponovilo. — Ne smem pozabiti našega vrlega pevskega zbora, ki s svojim petjem pred in po shodu poživi in osveži vse pričujoče. Letos hočemo napraviti vidno znamenje, da je v naši cerkvi tretji red, namreč kip serafinskega očeta, sv. Frančiška. In pozneje, če bo Bog dal, tudi zastavo ali pa križ za javne nastope in sprevode. To poročilo naj bo Bogu v čast in drugim skupščinam v morebitno spodbudo!

Ana Slak, t. č. prednica.

Razgled po serafinskem svetu.

Junaški frančiškani. Ob velikem požaru, ki je pred tedni divjal v mestu Džendžeš (Gyöngyös) na Ogrskem, so se — kakor poročajo mažarski listi — posebno odlikovali tamkajšnji frančiškani. Iz gorečih hiš so reševali ljudem, kar si ti sami niso več upali. Mladi kleriki — okoli trideset po številu — so zlezli na streho neke hiše blizu samostana ter ondi celo noč z mokrimi cunjami sproti gasili, če se je hotel ogenj kje prijeti, bodisi na

strehi ali pa na njih obleki. Pravijo, da so s tem rešili okoli 400 hiš. Tudi nasprotni listi so to s priznanjam omenjali. Cesar sam, ki je s cesarico prihital na kraj nesreče, jih je pohvalil.

Na vshodu žari. „Papež“ nezedinjene vshodne cerkve na Ruskem — car je padel. Ž njim se je ruska cerkev otresla težke more. Nova vlada je proglasila versko svobodo. Če ne bo ta svoboda francoskega kroja, česar se je zelo bati, se bližajo ruski zedinjeni in nezedinjeni cerkvi lepši dnevi. Sv. oče imajo — kakor je videti — več upanja nego kdaj prej. Ustanovili so posebno kongregacijo ali skupščino za zedinjenje vshodne cerkve in se ji sami postavili na čelo. Da bi res Bog dal, da bi bila kri, ki jo je pobožni ruski narod zdaj v toliko meri pretil, v spoznanje resnice! Če bi se to zgodilo, bi bili mi katoličani ko katoličani s sadom vojske lahko zadovoljni.

Tretjerednicam — služkinjam. Iz poštenih nemških družinskih krogov prihaja pritožba, da služkinje ne marajo v družine, ki ima veliko otrok, če se jim tudi radi tega višja plača ponuja. Štirje so ji že preveč. Torej vse, še služkinje nekako silijo pošteno mater, da bi posegla v božje pravice, kakor toliko drugih. Od druge strani pa prihaja poziv na služkinje — tretjerednice, naj vsaj one ne pomagajo na ta način pri velikem pomoru dvajsetega stoletja. Morda se tudi mej našimi poštenimi materami čuje ta pritožba. Naj bi vsaj ne zadela služkinj — tretjerednic!

Brat Albert Hmijelóvski (Chmielovski). Tako se je imenoval znameniti poljski tretjerednik, ki je pred nekaj meseci v Krakovu umrl. Imel je dokaj pisano življenje za seboj. Rojen je bil v viharnem letu 1848. Leta 1869. se je udeležil poljske vstaje in je pri tem zgubil nogo. Nato je odšel na slikarsko akademijo v Monakovo. Dopršivši jo, si je v umetniških krogih kmalu pridobil precejšnji sloves. Toda leta 1888. je popustil čopič in barve ter ustanovil posebno tretjeredniško bratovsko zvezo, katere namen naj bi bila splošna skrb za uboge. V dveh ubožnih hišah, ki ju je s svojimi brati v ta namen pridobil in vodil, so našle zavetje in rešitev najbolj zgubljene duše. Plemenito delo je kmalu našlo mnogo vnetih posnemovavcev. Po njegovem zgledu so se osnovala enaka zavetišča tudi v Levóvu (Lemberg), Tarnovu, v Premišlju (Przemysl) in Zakopanih. Tako je pokazal, da je tudi invalid zmožen velikih del, če ima plemenito srce.

Zopet knežja rodbina stopila v tretji red. To včasih ni bilo nič posebnega. Danes pa zasluži, da se posebej zabeleži, ker je že nekaj izrednega. Pred nekaj meseci so bili v Požunu na Ogrskem sprejeti v tretji red knez doktor Ladislav Batjanj-Stratman (Batthyany-Strattmann) z gospo Marijo Terezijo in šestnajstletnim sinom Edmundom. Knez, ki je zdravnik, ima blizu Požuna svojo bolnišnico in kot tak silno veliko dobrega stori. Enako je gospa kneginja ne samo vzorna žena in skrbna mati deseterih lepo vzgojevanih otrok, ampak tudi angelj tolažbe za bolnike in druge

uboge. Vsi udje te družine, ki jim je to mogoče, pristopijo vsak dan k angeljski mizi.

Zanimanje za misijone vedno večje. Prej bi človek ne pričakoval, da bodo ljudje mej vojsko dosti mislili na misijone. Dà, bati se je bilo, da bodo pri tolikih skrbih in žrtvah, ki jih je prinesla vojska, malone pozabili na nje. Hvala Bogu, da se to ni zgodilo, dà še več, zanimanje za misijone — kakor rečeno — se je še povečalo. To je lepo! Kaže nam, da vojska vendar le vrši svoj misijon, dasi ne dela čudežev! V globinah src se poraja živejši verski čut. Mejnarodno sovraštvo je vzbudilo mejnarodno ljubezen. Videč milijonske izgube svojih bratov, se čutijo katoličani nekako nezavedno siljene skrbeti za izpolnjenje velikih vrzeli. Odtod večje zanimanje za misijone. Tudi mi Slovenci smo se zgenili. Bog daj, da bi to navdušenje od dne do dne rastlo!

Lepo misel je sprožil neki vč. g. župnik v nemškem tretje-redniškem časopisu. „Vojska“, pravi, „je tudi na misijone uničujoče vplivala. To nas mora spodbosti k goreči molitvi v njih prid. Saj je procvit misijonov v prvi vrsti odvisen od milosti božje. Kako lepo bi bilo, ako bi se v ta namen prirejela skupna sv. obhajila. Primeren čas za to bi bile kvaterne nedelje. To je moj predlog, ki ga misijonskim in drugim društvom oz. družbam priporočam v blagohotno vpoštevanje.“ — Upamo, da ne bo ostalo samo pri lepi misli, ampak bodo sledila tudi lepa dejanja. Bog daj, da kmalu!

Še za kratek čas nekaj. Neki filipinski misijonar sporoča: „Nekega jutra, ko je P. Kon ravno duhovne molitve opravljal, pride katoliški mož s črnim trakom na čelu, znamenje, da ima mrliča v hiši. „Pater“, pravi, „moja žena je umrla, radi pogreba sem prišel.“ Pater mu izrazi sožalje in nato vpraša: „Je bila previdena?“ „Da, P. Matt je bil zadnji ponedeljek pri njej.“ — „Dobro, dobro, sedaj se pa vsedi, Žuan, bova to reč zapisala! Kako je bilo ženi ime?“ Žuan se ves v zadregi pogladi po glavi in odgovori jecljaje: „Če verjameš ali ne, pater, resnica je, da ne vem.“ — „Kaj, ti ne veš, kako je bilo ženi ime? Koliko časa sta bila poročena?“ „Osemnajst let, P. Franc naju je zvezal, Bog mu plačaj!“ — „In ti ne veš ne krstnega ne družinskega imena žene?“ — „Nak, ne vem ga, v resnici mi ni nikoli na misel prišlo, da bi jo bil za ime vprašal. Pa počakaj malo, v bližini je njen brat, morda pa on ve, kako ji je bilo ime! — Kako jo je osemnajst let klical, misijonar ne pove, zagotavlja pa, da je slučaj popolnoma resničen.“

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni č. fr. Aleš Trstenjak, samostanski tretjerednik rojen 20. marca 1892 pri Sv. Duhu pri Središču, umrl 29. maja 1917 v Mariboru; dalje:

I. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine celjske:

Gotovlje: Volbenk Federmajer; Št. Jurij ob južni žel.: Simon (Metod) Tarčič, Martin (Fran.) Korže, Uršula (Marija) Vodeb; Dramlje: Agata (Hijacinta) Brglez, Franc (Karel) Križnik; Teharje: Ana (Liza) Holubar; Št. Janž na Vinji gori: Antonija (Klara) Lešnik; Žusem: Matija (Rok) Koren; Št. Pavel: Jera Kunst, Helena (Koleta) Pernovšek, Helena (Veronika) Zupančič; Frankolovo: Rozalija (Elizab.) Praprotnik; Šmarje: Marija (Liza) Orač; Kostivnica: Marija (Neža) But; Laško: Angela Veligovšek; Zibika: Anton (Ludovik) Kajba, Jera (Ana) Kajba.

2) skupščine mariborske:

Maribor: S. Helena, usmiljena sestra, roj. Ema Žurej, poprej tretjerednica mariborske skupščine, Marija Škofič, Neža Kolar, Marija Serp, Janez Lukanc, Helena Novak, Janez Kaučič, samostanski hlapec, padel na laškem bojišču; Ljutomer: Alojzija Tomažič; Štrigova: Marija Makovec; Hoče: Neža Frangež, Antonija Staudegger, Cecilija Sluga; Fram: Helena Sagadin; Velika nedelja: Katarina Pevec, Franc Meško, Barbara Meško, Helena Vajda, Jakob Heržič, Veronika Graber, Marija Saler, Antonija Debelak, Matija Stagar, Elizabeta Peserl; Ormož: Antonija Janežič, Andrej Kerenčič, padel na laškem bojišču; Ribnica: Klara Grebenc; Cirkovce: Ana Berglez; Sv. Martin pri Vurbergu: Terezija Kocbek; Spodnja Polskava: Anton Sagadin; Sp. Sv. Kungota: Ana Tomič; Sv. Jakob v Slov. goricah: Alojzija Roškar; Slivnica pri Mariboru: preč. g. Frančišek Hirti, župnik umrl 1. maja 1917., Marija Lilleg, Marija Paj, Ana Mojzer; Sv. Martin pri Slovenjgradcu: Marija Keber; Slovenjgradec: Elizabeta Poserpnjak; Sv. Barbara pri Vurbergu: Johana Kuzma, Marija Pavalec; Sv. Peter pri Mariboru: Antonija Božnik; Ptuj: Marija Šimonič; Lembah: Elizabeta Maček; Pilštanj: Helena Plevnik; Svečina: Marija Pinič; Sv. Anton na Pohorju: Aleš Praprotnik, Barbara Robnik.

3) skupščine nazarske:

Braslovče: Ana Kokovnik; Mozirje: Janez Praprotnik, Ana Marolt; Šmihelj: Jakob Berbuč, Ana Berbuč; Št. Andraž: Franc Vašl.

4) skupščine ljubljanske:

Frančiška Potisek, Marija Jenko, Marija Pugelj (vpisana v Novem mestu št. 1185.), Marjeta Škerjanc, Marjeta Mali, Neža Žakelj iz Žiri, Pavel Blenkuš, Marija Testin, Marija Kos.

5) skupščine novomeške:

novomeška skupščina: Josip Zupančič iz Šmihela (padel na bojišču); Marjeta Štangelj, Klara Hirsch, Helena Čečelič, Jera Zelnik, Katarina

Frankovič iz Šmihela; Marija Šali, Ana Darovec iz Vavtevasi; Marija Lužar, Neža Krevs; trebanjske sk.: Marija Kastelic, Neža Juh, Marija Meznaršič, Karol Huč (zgleden mladenič, padel na bojišču), Ana Povh, Marija Opara, Ana Vidmar; semiška skupščina: Marija Štubler, Neža Jakša, Janez Pašič, Uršula Simonič, Neža Plut, Neža Gerzin, Neža Ogulin; skupščina črnomaljska: Marija Plavec iz Črnomlja; Katarina Bahar iz Dragatuša; skupščina suhorska: Marija Vrbiščar, Ana Gorjavec, Kata Videtič, Janez Plut, Janez Stepan iz Suhorja; Marija Bajuk, Marjeta Gosenca, Marija Stepan iz Radovice; Marjeta Jakljeveč, Marija Cesar, Ana Plut, Anton Logar, Marija Malešič, Marjeta Matjašič, Barbara Vivoda, Marija Bratanič, Ana Žagar iz Metlike; žužemberška sk.: Terezija Stravs, Neža Plot, Jožefa Bende, Marija Vovk, Neža Woldan, Terezija Slanovec, Terezija Koncilja, Marija Berjak iz Žužemberka; Franc Novak iz Hinj; Ana Hrovat iz Sel pri Šumbreku; šentjernejska sk.: Ana Škedelj, Janez Hočevnar; črmošnjiška sk.: Jera Gerga, Apolonija Kraker, Uršula Rom, Neža Gestl; prečinska sk.: Uršula Hrastar.

6) skupščine kamniške:

Kamnik: Terezija Grkman, Marija Čimžar, Marija Pogačar; Mekinje: Marija Gradišek; Cerklje: Marija Oblak; Mengeš: Helena Testen; Nevlje: Matej Debevec.

7) skupščine goriške na Kostanjevici:

Lucija Gomišček.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Marija Žalig, Uršula Sabotin, Agata Meserič, Ana Zver iz Bratoncev; Ana Gorenc, Jozefa Vodopivc, Frančiška Žagar iz Kostanjevice; Jožef Strahovnik, Velenje; Marijana Sadnik, Marija Lužar, Marija Pernat, Jakob Dežman, Marijana Boltežar, Janez Sedlar, Marija Zupanc, Marija Vavpotič iz Ljubljane; Ivana Sluga, Poženk; Jožefa Lešnjak, Ledeča vas; Terezija Tomič, Stara vas; Polona Cerar, Domžale. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

Neka bolna mati in njeni otroci. Neki zelo bolan duhovnik za ozdravljenje. Več vojakov, da bi jih Bog tudi zanaprej obvaroval. I. J. priporoča v molitev svoja brata vojaka, da bi se telesno in duševno zdrava vrnila iz te vojske. Neka oseba priporoča sebe za časno in večno srečo, za blagoslov in za zdravje, dalje svojo bolno mater, brate in sestre. Neka oseba za mir srca. Bratje I. in III. reda, ki so v vojski. Begunci in umirajoči. N. A. v dober namen.

Zahvala za vslišano molitev.

K. D. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Dev. Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., da je bil uslišan v veliki sili. Najbolj srčna zahvala presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji, sv. Antonu, sv. Jožefu in sv. Klemenu Hofbauerju za nešteto milosti, katere sem po njih ljubezni, dobroti in priprošnji prejela bodisi na duši ali na telesu, kolikorokrat sem jih zaupno prosila in obljubila zahvalo objaviti. Še enkrat jim hvala tisoč-

krat! — S. E. — Pristrčno se zahvaljujem preblaženi Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje nevarne boleznj moje matere.

Frančiška Čuček,
tretjerednica ljubljanske sk.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v maju: Alojzija Čuješ, Ljutomer 43·20 K; po čč. pp. lazaristih neimenovana 50 K; Neža Žurman, Ljubljana 141·20 K; Uršula Horvat, Ledeča vas 32 K; Marija Miholič, Murabati 113 K; Marija Miholič, Harsliget 108 K; Karolina Knoblar, Novomesto 26·20 K; Ana Božič, Ljubljana 6 K; Alojzija Kolarič, Sv. Miklavž pri Ormožu 57 K; Elizabeta Pauman, Strgojnci 25 K; Jera Bergant, Poženek 28 K; Marija Strahovnik, Velenje 20 K; župni urad v Boh. Bistrici 44·90 K; Jakob Štrekelj, kaplan v Kostanjevici 44·10 K; neimenovan iz Moravč po prečastitemu g. dekanu 120 K; Janez Bajc, Št. Jurij 6 K; posamezni 18·62 K. — Došlo v Kamnik: Marija Rode iz Rodice 20 K.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: Katarina Hudžar 50 K (poslal frančiškanski vratar v Mariboru); dve osebi v naši zakristiji, ena 2 K, druga 1 K; neimenovana iz Dobrovlja 40 K za odkup dečka in deklice, ki naj se krstita na ime Matevž oz. Marija; neimenovana od Sv. Frančiška 20 K za odkup deklice, ki naj se krsti na ime Marija (poslano po preč. p. Kerubinu iz Nazareta).

Za frančiškanske misijone so darovali po 1 K: Bernar Stefan, Čeh Marija, Kohek Andraž, Bogdan Magda, Bohnec Bara, Žižek Ana (2 K), Krampač Jožef, Horvat Marko, Toplak Martin, Bohnec Ivan, Bohnec Bara, Lackovič Manka, Zelko Štefan, Pücko Jožef, Firiš Ana, Firiš Ana, Sobočan Štefan, Benko Štefan, Žižek Bara, Kohek Ana, Bogdan Bara, Matjašec Kata, Kramar Manka, Gerič Ana, Zadravec Ivan, Zadravec Kata. Skupaj 27 K. Vsi darovavci so iz Hotize pri Črensovcih, Ogrsko.

Za afrikanke misijone: Neimenovani darovavci 20 K (po frančiškanskem vratarju v Mariboru).

Za samostan in cerkev v Brežicah: Mana Lukanec 1 K; Marija Novak 2 K; neimenovan 100 K; skupaj 103 K (po preč. p. Vincenciju Kunstelj, gvard. v Kamniku).

Za prospeh »Cvetja«: preč. g. Val. Majar, kurat, Izlake: 10 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

